

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Vi er enige om, at sanktionerne, hvornår de kom, og hvad de indebar, kan man diskutere. Men vil hr. Niels Helveg Petersen ikke bekræfte, at tvistspørgsmålet i FN, og som FN-landene sådan set var enige om, var, at Irak og Saddam Hussein ikke ville dokumentere, at man havde destrueret de masseødelæggelsesvåben, man havde fra starten? Det var det, der var tvist om, og det var det, der var målstopperne i debatten.

Så var der nogle, bl.a. hr. Niels Helveg Petersen, som mente, at man ikke skulle indlede en krig. Hr. Naser Khader mente, at man nok ikke skulle gøre det lige nu, men vente en måned, mens regeringen og Dansk Folkeparti mente, at det var nødvendigt at træffe en afgørelse her og nu og gøre alvor af de trusler, der var blevet fremsat. Men målstopperne var, om man overholdt FN-resolutionerne fra Iraks side, og det gjorde man jo ikke.

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Nej, men hr. Skaarup, den danske regering og den amerikanske regering traf sammen med i øvrigt kun 4 af Sikkerhedsrådets 15 medlemmer en forkert beslutning på et forkert grundlag. Det fremgår meget klart, og det samme billede tegner sig jo også i den store kommissionsrapport om den 11. september, der fremkom i USA. Heraf fremgår det klart, at der ikke var nogen forbindelser mellem Al-Qaeda og Saddam, og at der ikke var nogen masseødelæggelsesvåben.

Det er selvfølgelig historie, men jeg mener, at man traf en beslutning på et forkert grundlag, og at det sådan set står uimodsagt. Men det er ikke ensbetydende med, at der ikke måtte være nogen konsekvenser fra det internationale samfunds side over for Saddam Hussein, og det, som vel egentlig er kernen i vores debat, er, at jeg tror, der havde været muligheder for at skabe en meget stærkere koalition mod Saddam Hussein, hvis man ikke havde handlet på et forkert tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Hr. Helveg Petersen siger her til sidst, at det var meget vigtigt, at det skulle have konsekvenser, hvis Saddam Hussein ikke rettede sig efter resolutionerne, og det kan vi jo godt blive enige om. Men spørgsmålet er vel i og for sig, hvornår de konsekvenser skulle iværksættes.

Hr. Helveg Petersen sagde, at man skulle have gjort yderligere forsøg med diplomati og pression. Sådan som jeg husker det, havde man jo gjort det fra verdenssamfundets side i 12 år med 21 eller 23 resolutioner, men han overtrådte hver eneste af dem. Den sidste resolution inden krigen sagde, at det fik meget alvorlige konsekvenser, hvis han heller ikke fulgte den, men han fulgte den ikke, og skulle man have ventet yderligere 12 år eller 24 år eller kun 1½ år? Hvornår er nok nok, når man i 12 år i træk har brudt hver eneste resolution?

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Det er altså også et fortegnet billede. Det er rigtigt, at der gik 12 år fra den første til den sidste resolution, men i de sidste 4 år af 12-års-perioden førte man jo ikke nogen aktiv politik over for Saddam Hussein, heller ikke med hensyn til våbeninspektion. Der var et stort hul på 4 år, hvor det internationale samfund sådan set ikke interesserede sig særlig meget for, hvad der skete dernede, og i stedet diskuterede, om man skulle finde på en anden type sanktioner over for Irak. Det var det, der optog sindene i de 4 år, før krigen startede. Men så kom der en forceret periode med våbeninspektion, og våbeninspektørerne bad jo om at få lov til at fortsætte. Det mener jeg havde været det klogeste, og jeg mener, at alle tilgængelige oplysninger også viser, at det virkelig havde været det klogeste.

Kl. 13.50

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det hr. Troels Lund Poulsen som ordfører i anden runde.

Troels Lund Poulsen (V):

Det, der i bund og grund kalder mig herop, er igen hr. Villy Søvnal, som i sin iver for at få mest mulig åbenhed kom ind på et par ting, som jeg synes fortjener en kommentar. Men inden det vil jeg bare slå meget klart fast, at når denne debat nu har udviklet sig til også at handle om, hvorvidt der var et klart beslutningsgrundlag i Iraksagen eller ej, dengang den danske regering traf en beslutning sammen med det danske Folketing, var det et meget, meget klart mandat, der blev givet, og der var også en meget, meget klar opfattelse af, hvad beslutningsgrundlaget var.

Jeg mener ikke, man på nogen måde kan drage det ind i debatten som et billede af, hvordan